A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (első tanács)

2009. március 19.*

A C-309/07. sz. ügyben,

az EK 234. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet a Hessischer Verwaltungsgerichtshof (Németország) a Bírósághoz 2007. július 5-én érkezett, 2007. június 13-i határozatával terjesztett elő az előtte

a **Baumann GmbH**

és

a **Land Hessen**

között folyamatban lévő eljárásban,

A BÍRÓSÁG (első tanács),

tagjai: P. Jann tanácselnök, M. Ilešič, A. Borg Barthet, E. Levits és J.-J. Kasel (előadó) bírák,

* Az eljárás nyelve: német.

főtanácsnok: M. Poiares Maduro,
hivatalvezető: K. Sztranc-Sławiczek tanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2008. szeptember 4-i tárgyalásra,

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

– a Baumann GmbH képviseletében L. Liebenau és M. Stephani Rechtsanwälte,

– a Land Hessen képviseletében H. Nebel, meghatalmazotti minőségben,

– az Európai Közösségek Bizottsága képviseletében F. Erlbacher és M. Vollkommer, meghatalmazotti minőségben,

tekintettel a főtanácsnok meghallgatását követően hozott határozatra, miszerint az ügy elbírálására a főtanácsnok indítványa nélkül kerül sor,

meghozta a következő

Ítéletet

1 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem egyrészről az 1996. június 26-i 96/43/EK tanácsi irányelvvel (HL L 162., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 3. fejezet, 19. kötet, 212. o.) módosított és egységes szerkezetbe foglalt, a 89/662/EGK, a 90/425/EGK, a 90/675/EGK és a 91/496/EGK irányelvek által szabályozott állat-egészségügyi vizsgálatok és ellenőrzések finanszírozásáról szóló, 1985. január 29-i 85/73/EGK tanácsi irányelv (HL L 32., 14. o.; magyar nyelvű különkiadás 3. fejezet, 6. kötet, 161. o.; a továbbiakban: 85/73 irányelv) 5. cikke (3) bekezdésének, másrészről ugyanazon irányelv A. melléklete I. fejezete 4. pontja a) alpontjának értelmezésére vonatkozik.

2 E kérelmet a Baumann GmbH (a továbbiakban: Baumann) és a Land Hessen között a friss hús állat-egészségügyi vizsgálata és ellenőrzése címén fizetendő díjak kiszámítása tárgyában folyamatban lévő jogvita keretében terjesztették elő.

Jogi háttér

A közösségi szabályozás

3 A 85/73 irányelv 1. cikke kimondja:

„A tagállamok az A. melléklet rendelkezéseivel összhangban biztosítják az ott felsorolt termékek vizsgálata és ellenőrzése során felmerült költségek fedezésére szolgáló közösségi díj beszedését, beleértve azokat az ellenőrzéseket is, melyek célja a vágóhidakon az állatok védelmének a 93/119/EGK irányelv követelményei szerinti biztosítása.”

4 Az említett irányelv 5. cikkének (1), (3) és (4) bekezdése értelmében:

„(1) A közösségi díjakat olyan mértékben kell megállapítani, ami fedezi az illetékes hatóság 1., 2. és 3. cikk szerinti vizsgálatok és ellenőrzések során felmerülő költségeit a következők tekintetében:

– a vizsgálati szerv bér- és társadalombiztosítási költségei,

– a vizsgálatok és az ellenőrzések során felmerülő adminisztratív költségek, amelyek magukban foglalhatják az ellenőrök szakmai továbbképzésének költségeit is,

[…]

(3) A tagállamok akkor jogosultak a közösségi díjak mértékét meghaladó díjat kiszabni, ha a kiszabott díj összege [helyesen: az egyes tagállamok által kiszabott díj teljes összege] nem haladja meg a vizsgálat tényleges költségét.

(4) A közösségi díj kiszabására feljogosított hatóság választási jogának sérelme nélkül a közösségi díjak lépnek minden egyéb, a tagállam nemzeti, regionális vagy helyi hatóságai által az 1., a 2. és a 3. cikk szerinti vizsgálatokért és ellenőrzésekért, valamint az azokról szóló tanúsítvány kiállításáért kiszabott egészségügyi vizsgálati illetékek és díjak helyébe.

Ez az irányelv nem érinti a tagállamok jogát a járványos és fertőző állatbetegségek elleni küzdelemre fordított díjak kiszabására."

5 A 85/73 irányelv A. melléklete I. fejezetének 1. pontja rögzíti a vágással kapcsolatos ellenőrzési költségek címén felszámítható átalánydíjakat. Ugyanezen fejezet 2. pontja tartalmazza a darabolási tevékenységekkel kapcsolatos ellenőrzések és vizsgálatok finanszírozásának módját. Az említett I. fejezet 4. pontjának a) és b) alpontja értelmében:

„A megnövekedett költségek fedezésére a tagállamok:

a) növelhetik egyes létesítményekben az 1. és a 2. a) pontok [helyesen: az 1. pont és a 2. pont a) alpontja] alapján kiszabott átalánydíjakat.

Ez esetben az 5. a) pontban [helyesen: az 5. pont a) alpontjában] foglaltakon túlmenően a következő feltételeket lehet támasztani:

[…]

– magasabb költségek a különleges utazási időpontok miatt,

– a vágási időszakoknak az ellenőrző személyzettől független gyakori változása miatti időveszteség,

– […]

– azoknak az állatoknak a vizsgálata, amelyeket a tulajdonos kérésére a rendes vágóhídi üzemidőn kívül vágnak le.

A központi átalánydíjak emelésének mértéke függ a fedezendő költségek mértékétől;

b) vagy a tényleges költségeket fedező díjat szabhatnak ki.”

A nemzeti szabályozás

6 Ahogyan az előzetes döntéshozatalra utaló határozatból is kitűnik, a 85/73 irányelvnek a német jogba történő átültetését részben szövetségi hatóságoktól származó jogszabályok, részben a Landok által elfogadott rendelkezések végezték el.

7 A Land Hessen jogalkotója a szövetségi jogszabályok bizonyos rendelkezéseinek végrehajtásáról rendelkező, az állat-egészségügyi ellenőrzési díjakról szóló 1998. november 3-i törvény (Veterinärkontroll-Kostengesetz) (GVBl. 1998 I, 414. o.) alapján elfogadta a környezetvédelmi, vidékfejlesztési és fogyasztóvédelmi minisztérium ügykörébe tartozó közigazgatási szolgáltatási díjakról szóló 2003. december 16-i rendeletet (GVBl. 2003 I, 362. o.) (Verwaltungskostenordnung für den Geschäftsbereich des Ministeriums für Umwelt, ländlichen Raum und Verbraucherschutz; a továbbiakban: VwKostO-MULV), valamint a 2005. január 31-i módosító rendeletet (GVBl. 2005 I, 74. o.) (Änderungsverordnung).

8 Az állat-egészségügyi ellenőrzési díjakról szóló törvény 4. §-a (6) bekezdésének megfelelően azon üzemek, amelyek havonta több mint 1500 állatot vágnak le, nagyüzemeknek (Großbetriebe) minősülnek, és rendkívüli ellenőrzések esetében tőlük külön díj szedhető az ilyen ellenőrzések folytán felmerült költségek függvényében.

9 Ugyanazon törvény 5. §-a értelmében:

„A rendes vágási üzemidőn kívül külön kérésre végrehajtott adminisztratív aktusokért emelt díj szedhető. A rendes vágási üzemidőn kívüli adminisztratív aktusok megvalósulása során felmerült specifikus költségek többek között pótdíjként is kiszabhatók. A rendes vágási üzemidők a következők:

– nagyüzemek esetében: hétköznap 6 órától 18 óráig, szombaton 6 órától 15 óráig;

– egyéb üzemek esetében: hétköznap 7 órától 18 óráig, szombaton 7 órától 15 óráig.”

10 A kérdést előterjesztő bíróság szerint a VwKostO-MULV mindkét fent említett üzemkategória esetében a különböző állatfajtákat érintő vágásokra lépcsőzetesen csökkenő mértékű díjakat határoz meg, és ennek keretében nem tartja magát szigorúan a 85/73 irányelv A. melléklete I. fejezetének 1. pontjában található rendszerhez és struktúrához.

11 Az állat-egészségügyi ellenőrzési díjakról szóló törvény 5. §-ában előírt emelt díjak a VwKostO-MULV alapján 25%-kal magasabbak a rendes esetben fizetendő díjaknál.

Az alapeljárás és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

12 Ahogyan a Bíróságnak megküldött iratanyagból is következik, az alapeljárásra a Baumann helyiségeiben elvégzett, friss húst érintő állat-egészségügyi vizsgálatok és ellenőrzések címén fizetendő díjakra vonatkozóan a Land Hessen által kibocsátott fizetési felszólítások adtak okot. Mivel úgy ítélte meg, hogy az említett Land e díjak mértékét megállapító szabályozása ellentétes a másodlagos közösségi joggal, a Baumann keresetet nyújtott be a Verwaltungsgericht Darmstadthoz. Az utóbbi 2006. július 6-i ítéletével helyt adott az említett társaság kérelmének, és megállapította, hogy a VwKostO-MULV nem képez olyan érvényes felhatalmazást, amely lehetővé tenné a Land Hessen számára, hogy a gazdasági szereplők hátrányára eltérjen a 85/73 irányelv A. melléklete I. fejezete 4. pontjának a) alpontjában meghatározott átalánydíjaktól.

13 A Land Hessen fellebbezést nyújtott be a fenti ítélet ellen a Hessischer Verwaltungsgerichtshofhoz, amely – mivel úgy ítélte meg, hogy a jogvita megoldása a 85/73 irányelv értelmezésétől függ – az eljárás felfüggesztéséről határozott, és előzetes döntéshozatal céljából az alábbi kérdéseket terjesztette a Bíróság elé:

„1) Amikor a nemzeti jogalkotó a [85/73] irányelv 5. cikkének (3) bekezdésében és A. melléklete I. fejezete 4. pontjának a) alpontjában az átalánydíjak bizonyos létesítményekben való növelését a megnövekedett költségek fedezése céljából biztosító, 4. pontjának b) alpontjában pedig a tényleges költségeket fedező díj kiszabását biztosító lehetőségekkel kíván élni, akkor szigorúan az A. melléklet I. fejezetének 1. pontjában és 2. pontjának a.) alpontjában meghatározott díjstruktúrához (állatfajták szerint, fiatal vagy kifejlett állatok, vágósúly stb.) van-e kötve, vagy lehetősége van arra, hogy a díj mértékének meghatározása során méret szerint differenciáljon a nagyüzemek vágóhídegységeiben levágott állatok vizsgálata és az egyéb vizsgálatok között, továbbá hogy a díjtételt az egyes állatfajtákat érintő vágások száma alapján e két csoporton belül is lépcsőzetesen csökkentve állapítsa meg, egyedül azon feltétellel, hogy ez a díjtétel megfelel a tényleges költségeknek?

2) Az idézett rendelkezések alapján előírhatja-e a nemzeti jogalkotó a tulajdonos kérésére a rendes vágóhídi üzemidőn kívül történő vágások esetében a rendes vágóhídi üzemidőn belüli vágóhídi vizsgálatok kapcsán szedett díjon felüli, arányosan meghatározott pótdíj szedését, ha ez megfelel a tényleges többletköltségeknek, vagy e költségeket a (megemelt) átalánydíjba foglaltan valamennyi díjfizetésre kötelezett gazdasági szereplő között kell megosztani?"

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésekről

Az első kérdésről

14 Az első kérdés megválaszolása érdekében meg kell különböztetni a 85/73 irányelv A. melléklete I. fejezete 4. pontjának a) alpontjában a tagállamok részére biztosított lehetőséget a részükre ugyanazon 4. pont b) alpontja alapján nyitva álló lehetőségtől.

15 E két rendelkezés közül az előbbi kapcsán meg kell jegyezni, hogy az felhatalmazza a tagállamokat arra, hogy a 85/73 irányelvben meghatározottnál magasabb költségek fedezésére növeljék az említett A. melléklet I. fejezete 1. pontjában és 2. pontja a) alpontjában meghatározott, „egyes létesítményekben […] kiszabott átalánydíjakat".

16 E vonatkozásban egyrészről meg kell állapítani, hogy az említett 4. pont a) alpontjának szövegéből következik, miszerint e rendelkezés csak „egyes" létesítményekben való alkalmazásra hivatott, így a tagállam csak esetenként folyamodhat hozzá, és e rendelkezés alapján nem vezetheti be a vágóhídi létesítményeknek az alapügyben felmerülthöz hasonló, mérettől függő kategorizálását.

17 Egyébiránt ezen értelmezést erősíti a szóban forgó növelés alkalmazásának igazolását lehetővé tevő feltételeknek a 85/73 irányelv A. melléklete I. fejezete 4. pontjának a) alpontjában található felsorolása is, amely feltételek egyrészről mind olyan specifikus jellemzőkkel kapcsolatosak, amelyek valamely létesítménynek valamely más létesítménnyel szembeni egyénítését teszik lehetővé, másrészről pedig bírósági felülvizsgálatra alkalmasak (lásd ebben az értelemben a C-374/97. sz. Feyrer-ügyben 1999. szeptember 9-én hozott ítélet [EBHT 1999., I-5153. o.] 26. és 27. pontját).

18 Másrészről, mivel a 85/73 irányelv A. melléklete I. fejezete 4. pontjának a) alpontja kifejezetten hivatkozik ugyanazon I. fejezet 1. pontjában és 2. pontjának a) alpontjában rögzített átalányösszegekre, a tagállamok által az említett 4. pont alkalmazásával elvégezhető növelés csak ezen átalányösszegekre vonatkozhat, annak pedig ezért tiszteletben kell tartania azok rendszerét és struktúráját.

19 A fentiekből következik, hogy a tagállam a 85/73 irányelv A. melléklete I. fejezete 4. pontja a) alpontjának alkalmazásával nem szedhet olyan díjat, amelynek mértéke a létesítmény mérete és a levágott állatok száma szerint változik.

20 A 85/73 irányelv A. melléklete I. fejezete 4. pontjának b) alpontját illetően egyrészről emlékeztetni kell arra, hogy e rendelkezés a tagállamok számára általános jelleggel és szabad mérlegelésük szerint alkalmazható lehetőséget kínál, azon egyedüli feltétel mellett, hogy a díj összege nem haladhatja meg a ténylegesen felmerült valós költségeket (lásd a fent hivatkozott Feyrer-ügyben hozott ítélet 27. pontját).

21 Másrészről az említett rendelkezés alkalmazása folytán beszedett díj nem öltheti átalányösszeg formáját (lásd ebben az értelemben a C-270/07. sz., Bizottság kontra Németország ügyben ugyanezen a napon hozott ítélet [EBHT 2009., I-1983. o.] 32. pontját).

22 Amennyiben a ténylegesen felmerült költségek tiszteletben tartása képezi a tagállamokkal szemben támasztott egyetlen feltételt, a tagállamok a 85/73 irányelv A. melléklete I. fejezete 4. pontjának b) alpontjára hivatkozva csak akkor igazíthatják

az említett díj összegét a létesítmény méretéhez és a levágott állatok számához, ha bizonyított, hogy e tényezők valós befolyással voltak az említett költségekre.

23 A kérdést előterjesztő bíróság feladata annak ellenőrzése, hogy van-e kapcsolat egyrészről a vágóhídi létesítmény mérete, valamint a levágott állatok száma, másrészről pedig a releváns közösségi rendelkezések által előírt állat-egészségügyi vizsgálatok és ellenőrzések elvégzése érdekében ténylegesen felmerült költségek között.

24 A fenti megállapításokra tekintettel az első kérdésre a következő választ kell adni:

– a 85/73 irányelv A. melléklete I. fejezete 4. pontjának a) alpontját úgy kell értelmezni, hogy az nem teszi lehetővé a tagállamok számára, hogy eltérjenek az említett A. melléklet I. fejezetének 1. pontjában és 2. pontjának a) alpontjában meghatározott díjstruktúrától, és olyan díjat szedjenek, amelynek mértéke a vállalkozások méretétől függően változó, és az állatfajtánként levágott állatok számától függően lépcsőzetesen csökkentve kerül megállapításra;

– a 85/73 irányelv A. melléklete I. fejezete 4. pontjának b) alpontját úgy kell értelmezni, hogy a tagállam nem köteles tiszteletben tartani az ugyanazon fejezet 1. pontjában és 2. pontjának a) alpontjában meghatározott díjstruktúrát, továbbá a vállalkozások méretétől és az állatfajtánként levágott állatok számától függően változó mértékű díjat szedhet, ha bizonyított, hogy e tényezők valós befolyással vannak a közösségi jog releváns szabályai által előírt állat-egészségügyi vizsgálatok és ellenőrzések elvégzése folytán ténylegesen felmerült költségekre.

A második kérdésről

25 Második kérdésével az előterjesztő bíróság lényegében arra keres választ, hogy a 85/73 irányelv A. melléklete I. fejezete 4. pontjának a) és b) alpontját úgy kell-e értelmezni, hogy a tulajdonos kérésére a rendes vágóhídi üzemidőn kívül levágott állatok vizsgálata kapcsán a tagállam az állatok vizsgálatáért szokásosan szedett díjat növelő „arányosan meghatározott pótdíjat" szedhet, ha e növelés megfelel a ténylegesen felmerült többletköltségeknek.

26 A fenti kérdés megválaszolása érdekében szintén meg kell különböztetni a tagállamoknak a 85/73 irányelv A. melléklete I. fejezete 4. pontjának a) alpontjában biztosított lehetőséget az ugyanazon 4. pont b) alpontja alapján számukra nyitva álló lehetőségtől.

27 A fenti két rendelkezés közül az előbbi kapcsán emlékeztetni kell arra, hogy az a tagállamok számára csak egyes létesítmények esetében teszi lehetővé az átalányösszeg növelését, ami megakadályozza őket abban, hogy a valamennyi gazdasági szereplő által fizetendő átalányösszeg általános növeléséhez folyamodjanak.

28 Hozzá kell tenni, hogy mivel a 85/73 irányelv A. melléklete I. fejezete 4. pontjának a) alpontja az átalánydíjak „növel[éseire]" utal, a tagállamok adott esetben egyidejűleg több növelést is végezhetnek, viszont e növelést nem alkalmazhatják általános jelleggel az átalányösszeg esetében.

29 Tekintettel arra, hogy azok a feltételek, amelyek teljesülése esetén az említett növelés elvégezhető, a 85/73 irányelv A. melléklete I. fejezete 4. pontjának a) alpontjában egyértelműen meghatározásra kerültek, e növelés nem tekinthető a C-284/00. sz. és C-288/00. sz., Stratmann és Fleischversorgung Neuss egyesített ügyekben 2002. május 30-án hozott ítélet (EBHT 2002., I-4611. o.) értelmében vett olyan specifikus

díjnak, amely abból a célból növeli a közösségi díjat, hogy fedezze a nem minden esetben elvégzett vizsgálati és ellenőrzési intézkedések címén felmerült bizonyos költségeket.

30 Ahhoz azonban, hogy az említett növelés összhangban legyen a 85/73 irányelv rendelkezéseivel, meg kell felelnie a fedezendő többletköltségeknek.

31 Rátérve a tulajdonos kérésére a rendes vágóhídi üzemidőn kívül levágott állatok vizsgálata folytán esetlegesen felmerülő költségnövekedésre, meg kell jegyezni, hogy az e költségeket esetlegesen növelő körülmények között nyilvánvalóan szerepelnek a kérdéses ellenőrzésekkel megbízott személyek által a rendes munkaidőn kívül eltöltött munkaórák – adott esetben túlórák - folytán felmerült bérköltségek.

32 A kérdést előterjesztő bíróság feladata annak vizsgálata, hogy az alapügyben a 85/73 irányelv A. melléklete I. fejezete 4. pontjának a) alpontjában meghatározott átalányösszegeket növelő 25%-os pótdíj olyan átalányértéket képvisel-e, amely megfelel a tulajdonos kérésére a rendes vágóhídi üzemidőn kívül levágott állatok vizsgálata folytán felmerült többletköltségeknek.

33 A szóban forgó rendelkezések közül a második, azaz a 85/73 irányelv A. melléklete I. fejezete 4. pontjának b) alpontja kapcsán emlékeztetni kell arra, hogy a jelen ítélet 20. pontjából következik, miszerint e rendelkezés olyan lehetőséget nyújt a tagállamok számára, amelyet általános jelleggel és szabad mérlegelés alapján alkalmazhatnak azzal az egyedüli feltétellel, hogy a szedett díj nem haladhatja meg a ténylegesen felmerült valós költségeket.

34 Ezenkívül emlékeztetni kell arra, hogy – amint az a fent hivatkozott Bizottság kontra Németország ügyben hozott ítélet 31. pontjából is következik - a szóban forgó rendelkezés alkalmazása folytán szedett díj nem öltheti átalányösszeg formáját, mivel

teljes összege esetenként változhat azon költségek függvényében, amelyeket a meghatározott létesítményben elvégzett állat-egészségügyi vizsgálatok és ellenőrzések az illetékes hatóságnál ténylegesen előidéztek.

35 A fentiekből következik, hogy ha a 85/73 irányelv A. melléklete I. fejezete 4. pontjának b) alpontja nem is hivatkozik „egyes létesítmények”-re, az egy-egy létesítmény által fizetendő díj teljes összege esetenként változhat.

36 Amennyiben nem zárható ki, hogy a tulajdonos kérésére a rendes vágóhídi üzemidőn kívül levágott állatok vizsgálata folytán az illetékes hatóságnál többletköltségek – különösen bérköltségek - merülnek fel, a kérdést előterjesztő bíróság feladata annak ellenőrzése, hogy a beszedett díj teljes összege megfelel-e a ténylegesen felmerült költségeknek.

37 A fenti megállapításokra tekintettel a második kérdésre a következő választ kell adni:

– a 85/73 irányelv A. melléklete I. fejezete 4. pontjának a) alpontját úgy kell értelmezni, hogy a tagállam a tulajdonos kérésére a rendes vágóhídi üzemidőn kívül levágott állatok vizsgálatáért „arányosan meghatározott pótdíjat” szedhet, amely hozzáadódik az állatok vizsgálata kapcsán szokásosan szedett díjhoz, amennyiben e növelés megfelel a fedezendő többletköltségek átalányösszegének;

– a 85/73 irányelv A. melléklete I. fejezete 4. pontjának b) alpontját úgy kell értelmezni, hogy a tagállam a tulajdonos kérésére a rendes vágóhídi üzemidőn kívül

levágott állatok vizsgálatáért „arányosan meghatározott pótdíjat” szedhet, amely hozzáadódik az állatok vizsgálatáért szokásosan szedett díjhoz, ha e növelés megfelel a ténylegesen felmerült többletköltségeknek.

A költségekről

38 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (első tanács) a következőképpen határozott:

1) **Az 1996. június 26-i 96/43/EK tanácsi irányelvvel módosított és egységes szerkezetbe foglalt, a 89/662/EGK, a 90/425/EGK, a 90/675/EGK és a 91/496/EGK irányelvek által szabályozott állat-egészségügyi vizsgálatok és ellenőrzések finanszírozásáról szóló, 1985. január 29-i 85/73/EGK tanácsi irányelv A. melléklete I. fejezete 4. pontjának a) alpontját úgy kell értelmezni, hogy az nem teszi lehetővé a tagállamok számára, hogy eltérjenek az említett A. melléklet I. fejezetének 1. pontjában és 2. pontjának a) alpontjában meghatározott díjstruktúrától, valamint olyan díjat szedjenek, amelynek mértéke a vállalkozások méretétől függően változó, és az állatfajtánként levágott állatok számától függően lépcsőzetesen csökkentve kerül megállapításra.**

A 96/43 irányelvvel módosított és egységes szerkezetbe foglalt 85/73 irányelv A. melléklete I. fejezete 4. pontjának b) alpontját úgy kell értelmezni, hogy a tagállam nem köteles tiszteletben tartani az ugyanazon fejezet 1. pontjában és 2. pontjának a) alpontjában meghatározott díjstruktúrát, továbbá a vállalkozások méretétől és az állatfajtánként levágott állatok számától függően változó mértékű díjat szedhet, ha bizonyított, hogy e tényezők valós befolyással vannak a közösségi jog releváns szabályai által előírt állat-egészségügyi vizsgálatok és ellenőrzések elvégzése folytán ténylegesen felmerült költségekre.

2) A 96/43 irányelvvel módosított és egységes szerkezetbe foglalt 85/73 irányelv A. melléklete I. fejezete 4. pontjának a) alpontját úgy kell értelmezni, hogy a tagállam a tulajdonos kérésére a rendes vágóhídi üzemidőn kívül levágott állatok vizsgálatáért „százalékosan meghatározott pótdíjat" szedhet, amely hozzáadódik az állatok vizsgálata kapcsán szokásosan szedett díjhoz, amennyiben e növelés megfelel a fedezendő többletköltségek átalányösszegének.

A 96/43 irányelvvel módosított és egységes szerkezetbe foglalt 85/73 irányelv A. melléklete I. fejezete 4. pontjának b) alpontját úgy kell értelmezni, hogy a tagállam a tulajdonos kérésére a rendes vágóhídi üzemidőn kívül levágott állatok vizsgálatáért „százalékosan meghatározott pótdíjat" szedhet, amely hozzáadódik az állatok vizsgálatáért szokásosan szedett díjhoz, ha e növelés megfelel a ténylegesen felmerült többletköltségeknek.

Aláírások